

POSTANOWIENIE

Dnia 18 maja 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Andrzej Wróbel

w sprawie z powództwa CD Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością Spółki komandytowej z siedzibą w S.
przeciwko Prezesowi Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów
o naruszenie zbiorowych interesów konsumentów,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 18 maja 2010 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Apelacyjnego
z dnia 25 czerwca 2009 r.,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny wyrokiem z dnia 25 czerwca 2009 r., zmienił wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Ochrony Konkurencji Konsumentów z dnia 16 września 2008 r., w ten sposób, że zmienił w całości decyzje Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów z dnia 20 grudnia 2007 r., nr [...] i nie uznał za naruszające zbiorowe interesy konsumentów praktyki CD Sp. z o.o. Sp. Komandytowa z siedzibą w S. (powód) polegającej na stosowaniu w zawieranych z konsumentami umowach deweloperskiej sprzedaży nieruchomości następującego wzorca umowy: „Inwestorowi przysługuje kara umowna w wysokości 10% wartości budynku określonej w par. 3 ust. 1 w razie odstąpienia przez niego od umowy w sytuacji, o

której mowa w par. 9 ust. 3 oraz zasądził od Prezesa Urzędu koszty postępowania na rzecz powoda.

Prezes Urzędu zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną w całości, zarzucając naruszenie art. 24 ust. 2 pkt 1 ustawy z dnia 16 lutego 2007 r., o ochronie w konkurencji i konsumentów (Dz.U. Nr 50, poz. 331 z późn. zm.) oraz art. 328 § 2 k.p.c. Prezes Urzędu wnosilo uchylenie zaskarżonego wyroku i jego zmianę w całości poprzez oddalenie apelacji powoda oraz zasądzenie od powoda kosztów postępowania, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Apelacyjnemu.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania Prezes Urzędu argumentuje, że w niniejszej sprawie zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, to jest art. 24 ust. 1 i ust. 2 pkt 1 ustawy w związku z art. 479⁴⁵ § 1 i 2 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył co następuje:

Skarga kasacyjna Prezesa Urzędu nie kwalifikowała się do przyjęcia celem merytorycznego rozpoznania.

Na posiedzeniu, którego przedmiotem jest przyjęcie lub odmowa przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy bada jedynie występowanie przesłanek określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., to jest czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, czy zachodzi potrzeba wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i rozbieżności w orzecznictwie, czy zachodzi nieważność postępowania lub czy skarga kasacyjna jest oczywiście zasadna (postanowienie SN z 6 lipca 2007 r., sygn. akt I CSK 197/07; postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Dlatego art. 398⁴ k.p.c. przewiduje wymóg przedstawienia okoliczności uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, który umożliwia stronie wnoszącej skargę kasacyjną przekonanie Sądu Najwyższego o istnieniu przesłanek, na których opiera się wstępne badanie skargi kasacyjnej pod kątem dopuszczenia jej do rozpoznania (postanowienie SN z 11 kwietnia 2006 r., sygn. akt II CSK 65/06). Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania polega na wyjaśnieniu, czyli na wykazaniu, dlaczego, w ocenie strony skarżącej, zachodzi któraś z przesłanek

określonych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. (postanowienie SN z dnia 11 października 2007 r., sygn. akt III SK 24/07). Treść tego uzasadnienia nie może być dowolna, lecz musi opierać się na argumentacji jurydycznej w postaci wyводу uwzględniającego zarówno dotychczasowe orzecznictwo (lub wskazującego jego brak) z zakresu przedstawionego zagadnienia prawnego, jak i poglądy doktryny.

W niniejszej sprawie Prezes Urzędu powołał się na potrzebę dokonania przez Sąd Najwyższy wykładni przepisów budzących poważne wątpliwości i wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów. Powołane we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnego rozpoznania przepisy były już przedmiotem wypowiedzi Sądu Najwyższego, z czego skarżący zdaje sobie doskonale sprawę odwołując się do tych rozstrzygnięć w uzasadnieniu wniosku. Zasady oceny tożsamości niedozwolonych postanowień umownych zostały sformułowane przez Sąd Najwyższy w uchwale z 13 lipca 2006 r., sygn. akt III SZP 3/06 (OSNP 2007/1-2, poz. 35.), przy wykładni przepisów ustawy z 15 grudnia 2000 r. o ochronie konkurencji i konsumentów (jednolity tekst: Dz.U. z 2003 r. Nr 86, poz. 804 ze zm.), których treść została następnie przejęta do ustawy z 16 lutego 2007 r. o ochronie konkurencji i konsumentów. Nie ma zatem potrzeby ponownego wyjaśniania tego rodzaju zagadnień. Ocena, czy w konkretnej sprawie stosowana przez przedsiębiorcę klauzula może zostać uznana za tożsamą z klauzulą wpisaną do rejestru niedozwolonych postanowień umownych jest ściśle związana z poczynieniem odpowiednich ustaleń faktycznych przez Sądy pierwszej i drugiej instancji okolicznościami faktycznymi tej sprawy oraz analizą porównywanych klauzul. Sformułowanie szczegółowych kryteriów oceny tożsamości nie jest więc możliwe w postępowaniu kasacyjnym, z uwagi na ograniczenie zakresu kognicji Sądu Najwyższego, działającego jako sąd prawa.

Z tych samych względów powołane przez Prezesa Urzędu przykłady orzeczeń nie dowodzą rozbieżności w orzecznictwie. Wadliwe jest bowiem zestawienie – na użytek wykazywania przedmiotowej rozbieżności - orzeczeń Sądu pierwszej instancji z wyrokami Sądu drugiej instancji, dodatkowo wydanymi w odniesieniu do postanowień umownych stosowanych przez przedsiębiorców działających na różnych rynkach. Ponadto, przedstawiona w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania argumentacja Sądu Apelacyjnego w

Warszawie w niniejszej sprawie pozostaje w pełni zgodna z zapatrywaniami wyrażonymi w dotychczasowym orzecznictwie Sądu Najwyższego, w szczególności w uchwale z 13 lipca 2006 r., sygn. akt III SZP 3/06.

Mając powyższe na względzie, Sąd Najwyższy orzekł jak w sentencji postanowienia.